

CLIVE CUSSLERIN

WSOY

UUSI NUMA-SEIKKAILU

KURSSI KOHTI

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

TUNTEMATONTA

GRAHAM BROWN

Graham Brown

CLIVE CUSSLERIN
KURSSI KOHTI
TUNTEMATONTA

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Dark Vector

Copyright © 2022 by Sandecker, RLLLP.

All rights reserved.

By arrangement with

Peter Lampack Agency, Inc.,
350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA.

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-50603-5

PAINETTU EU:SSA

HENKILÖT

KIINA 1808

ZI JUN CHU – Kolmimastoksen džonkin omistaja, liikkuu Itä-Kiinan meren kauppareiteillä

JUNIN ALUKSEN KAPTEENI

CHING SHIH – Merirosvokuningatar, joka hallitsi Etelä-Kiinan merta 1800-luvun alkupuolella

NYKYAIKA

Vesirotat (merirosvoryhmä)

LUCAS TENG (TENG KUNG-LU) – Vesiroiksi itseään nimittävän varasjoukkion johtaja

VINCENT UHR – Vesirottien kakkosmies

CALLUM ZHEN – Vesirottien jäsen

Hongkong

KINNARD EMMERSON – Ulkomailla asuva britti, Hongkongissa toimivan rikollisorganisaation johtaja

GUANCHA (TARKKAILIJA) – Emmersonin apulainen ja luotetuin salamurhaaja

KURSSI KOHTI TUNTEMATONTA

YAN-LI – Luonnontieteilijä ja kansan vapautusarmeijan laivaston entinen sukellusspesialisti, erikoisalana vedenalaiset arkeologiset kaivaukset

DEGRA – Yksi Kiinassa toimivan pahamaineisen CIPHER-kyberrikollisorganisaation johtajista

FRETTI – Yksi CIPHERin palveluksessa työskentelevistä hakkereista

National Underwater and Marine Agency (NUMA)

KURT AUSTIN – Erikoisprojektiosaston johtaja, pelastusasiantuntija ja veneilyn harrastaja

JOE ZAVALA – Kurtin apulainen ja paras ystävä, helikopterilentäjä ja mekaaninen nero

RUDI GUNN – NUMAn apulaisjohtaja, Laivastoakatemia kasvatti, johtaa suurinta osaa NUMAn jokapäiväisestä toiminnasta

HIRAM YAEGER – NUMAn informaatioteknologiaosaston johtaja, edistyneimpien tietokoneiden suunnittelun ja toiminnan asiantuntija

PAUL TROUT – NUMAn päägeologi, valmistunut Scripps Institutesta

GAMAY TROUT – NUMAn johtava meribiologi, niin ikään Scrippsin kasvatti

WINTERBURN – NUMAn *Sapphire*-jahdin perämies

STRATTON – NUMAn insinööri, joka on erikoistunut vedenalaisten droonien käyttöön

Naha, Okinava – Yhdysvaltain merivoimien sääasema

LUUTNANTTI CALLIE BAKER – Nahan sääasemalla työskentelevä kaikuluotainekspertti

KAPTEENILUUTNANTTI AARON STEWART – Nahan aseman johtava upseeri

Washington

ANNA BIEL – Presidentin neuvonantaja ja Kansallisen turvallisuusviraston, NSA:n, johtaja

ELLIOT HARNER – CIA:n apulaisjohtaja

KURSSI KOHTI TUNTEMATONTA

KONTRA-AMIRAALI MARCUS WAGNER – Merivoimien tiedustelupalvelun
Tyynenmeren-johtaja

ARTHUR HICKS – Yhdysvaltain asevoimien kyberosasto

Kiinan tasavalta Taiwan

STEVEN WU – CIA:n yhdyshenkilö Taipeissa

Hydro-Com Corporation

SUNIL PRADI – Hydro-Com Corporationin perustaja ja toimitusjohtaja

SABRINA LANG – Hydro-Com Corporationin
digitaaliturvallisuuspäällikkö

PROLOGI

VERENPUNAINEN LIPPU

ETELÄ-KIINAN MERI
SYYSKUU 1808

Jun Chu seiso kolmimastoisen džonkkinsa kannella. Alukselle oli annettu hyväenteinen nimi *Silkkilohikäärme*, ja se oli ilo silmälle: smaragdinvihreä runko, kullavärisiä koristeita ja purjeet, jotka oli värjätty oranssiin vivahtavan verenpunaisiksi.

Džonkki lepäsi ankkurissa tyynessä lahdessa. Rungon alla oli kirkasta sinivihreää vettä, saarella lahden takana kohosi jyrkkä vuorenhuippu.

Huippu oli aamulla suonut hieman varjoa, mutta nyt aurinko oli korkealla ja lämpötila oli kohonnut huimasti. Ilman lännestä henkivää tuulta helle olisi ollut sietämätön. Joka tapauksessa ilmassa tuntui merkillinen, rikkimäinen katku. Hajun lähde kumastutti Junia, mutta hänellä oli suurempiakin huolenaiheita.

Hän otti messingistä valmistetun kaukoputken sen nahkarsiasta, kauniin laitteen, jonka kiillotettu pinta kimalteli. Kuo-

reen kaiverretut kirjoitusmerkit muistuttivat häntä siitä, että hän oli saanut sen lahjaksi vaikutusvaltaiselta merirosvokuningatar Ching Shihiltä.

Aluksen kapteeni seisahtui Junin viereen. »Mitä näkyy?»

Jun katseli kaukoputkella. Hänen ilmeensä synkeni. »Ei näemmä päästy pakenemaan Macaosta kenenkään huomaamatta. Tuolta on tulossa kolme laivaa.»

»Tämä on kauppareitti», kapteeni muistutti. »Näillä vesillä kulkee paljon laivoja. Älkää suotta olettako vaaraa, kun siellä on vain joukko muita matkalaisia.»

»En oleta mitään», Jun sanoi. »Jos katsot kaukoputkella, huomaa, etten olen turhaan varovainen. Noilla aluksilla liehuu rouva Chingin punainen lippu. Sieltä on tulossa metsästäjiä, jotka on lähetetty surmaamaan meidät tai viemään meidät Macaoon rangaistavaksi. Rangaistustapoja ei huvita edes kuvitella.»

Jun tarkensi itse kaukoputken lähestyvistä aluksista lähimpään. Se oli suurempi kuin *Silkkilohikäärme*. Neljä mastoa hänen kolmeaan vastaan ja märssytangon koristuksina lippuja, jotka olivat punaisia kuin veri.

Laivueen muut alukset olivat kauempana, niin kaukana, ettei yksityiskohtia erottanut, mutta niiden suunta oli sama.

Kapteeni tuumi toiveikkaasti: »Rouva Ching kuulemma säästää laivan miehistön, jos kapteeni luovuttaa lastin taistelematta.»

Jun laski kaukoputken. Ching Shih oli todellakin luonut merirosvojensa keskuuteen kunniasäännöt, mutta niiden soveltaminen ei ulottuisi Juniin. »Hänen sääntönsä eivät koske meitä. Olemme varkaita ja pettureita, emme kunniallisia vastustajia.»

Hänen ei tarvinnut sanoa enempää. Yksi rouva Chingin miehistöistä oli alkuaan ryöstänyt aarteen, joka oli nyt džonkin ruumassa, mutta miehistön kuriton kapteeni ei ollut luovuttanut sitä jaettavaksi oikeudenmukaisesti yhteisölle. Sen sijaan hän oli pan-

nut siitä suuren osan syrjään. Pimittämänsä osan hän oli myynyt Junille vakuuttaen, että totuus oli pysynyt salassa.

»Ystävänne on varmaan jäänyt kiinni saman tien», kapteeni sanoi.

Junia puistatti hänen ajatellessaan miehen kohtaloa. »Pelkkä ryöstösaaliin pitäminen itsellään on sinänsä kuolemalla rangaittava teko», hän sanoi. »Sen suoranainen varastaminen... Kaulan katkaiseminen on silloin paras kohtalo, jota mies voi toivoa. Hänet on epäilemättä tapettu. Ei kuitenkaan ennen kuin hän on ehtinyt lausua meidän nimemme.»

»Heiltä ei pääse pakoon», kapteeni sanoi. »Jokainen noista aluksista on suurempi ja nopeampi.»

»Siinä tapauksessa täytyy taistella», Jun sanoi. »Meillä on kannuunat, jotka ostimme Itä-Intian kauppakomppanialta. Meillä on jalkajousia ja hakapysyjä.»

»Heillä taas on miesylivoima, viisi yhtä vastaan.»

»Eivät kaikki voi tulla yhtä aikaa», Jun sanoi. »Eivätkä rouva Chingin suuret laivat pääse riutan yli. Jos pysymme täällä, heidän täytyy tulla pienemmillä paateilla ja toivoa, että he pystyvät kiipeämään kannelle tikkaita pitkin ja entraushakojen avulla. Kokemukseni mukaan *grenadot* ja tulinoilet ovat siltä matkalta tehokkaita.»

Kapteenin ilme alkoi lieentyä. »Toivot saavasi harvennettua heitä ryhmä kerrallaan.»

Jun nyökkäsi. Se oli todellakin ainoa toivo. »Ja kun he ovat harvenneet tarpeeksi, he jättävät meidät rauhaan ja palaavat Macaoon. Siellä he kertovat rouva Chingille, että mieluummin poltimme laivan kuin antauduimme, kun meitä odotti kuolema.»

Kapteenin ilme oli tutkimaton. Hän otti kaukoputken, katse li punaisia lippuja ja kääntyi lahden puoleen. »Teillä on silkkinen kieli, herra Jun. Saatte minut melkein uskomaan, että voimme selviytyä.»

Samaan aikaan kun *Silkkilohikäärmeen* miehet terästäytyivät taistelun varalle, Ching Shihin alus lähestyi riuttaa ja hidasti vauhtia. Kapteeni käski laskea laivaveneet veteen, ja suurin osa miehistä valmistautui jatkamaan matkaa niillä.

Junin jokainen ennustus oli siihen mennessä osoittautunut oikeaksi, paitsi yksi. Tuo pikku laivue ei missään tapauksessa voisi palata Macaoon kertomaan valheellista tarinaa päällikölleen, sillä rouva Ching oli itse mukana laivoista suurimmalla, ja hän oli lietsonut raivonsa tuliseksi pätsiksi.

Zheng Yi Sao eli Ching Shih, jolla nimellä hänet tunnettiin, asteli kannen poikki miehistönsä eteen. Hän oli tavallisen kokoinen nainen, jolla oli leveät hartiat ja läpituokea katse, ja hänen kasvonsa olivat pysyneet yhtä kauniina kuin herra Chengin ottaessa hänet aikoinaan vaimokseen.

Pariskunta oli luonut oikean imperiumin ja viimein hallinnut rautaisella otteella Macaoa ja pikkukaupunkeja sen ympäristössä. Chengin kuoleman jälkeen Ching Shih oli ottanut käsiinsä kaikki ohjat, laajentanut imperiumia entisestään ja liittoutunut hänelle hävinneiden kanssa, jolloin kaaoksesta oli syntynyt järjestystä.

Suuri osa järjestyksestä oli hänen julistamiensa sääntöjen ansiota. Niiden mukaan miehistöjä, kapteeneita ja jalkavaimoja oli kohdeltava reilusti. Niiden perusteella rangaistiin upseereja, jotka kohtelivat kaltoin miehiään. Säännöt määräisivät myös nopean ja säälimättömän rangaistuksen jokaiselle, joka petti punalippuisen laivaston yhteisen hyvän.

Kun säännöt oli otettu käyttöön, rouva Chingistä tuli käytännössä tuon rönsyilevän alueen hallitsija ja koko Aasian pelätyn ja siten myös kunnioitetuin merirosvopäällikkö. Jos häneltä varasti, ei jäänyt eloon siitä kertomaan.

Rouva Ching harppoi kannen poikki häikäisevänä, yllään kimalteleva liilanharmaa puku, ja sai jokaisen miehen täyden huo-

mion. Hänen kaulaansa koristi punainen huivi, päässä oli kolmikolkkahattu. Kun hän nousi portaat peräkannelle puhuakseen miehistölle, hänen edessään seisovat sata miestä eivät äännähänneetkään.

»Nuo petturit eivät ole varastaneet minulta, he ovat varastaneet teiltä», hän sanoi ja antoi sanojensa vaikuttaa. Sitten hän esitti heille kysymyksen: »Mitä laki sanoo ryöstösaaliista?»

Miehet vastasivat yhteen ääneen: »Se, mitä on otettu, on tuotava nähtäväksi. Se on jaettava kaikkien kesken.»

Miesten sanat kasvattivat rouva Chingin ylpeyttä. »Entä mikä on rangaistus varkaudesta?»

»Ruoskiminen ja kuolema.»

Rouva Ching oli tyytyväinen. Hänen laivueessaan vallitsi kuri. Hänen miehensä muodostivat hyvin koulutetun armeijan. He tiesivät, että tappioista tulisi raskaita, joten hän antoi lupauksen. »Jokainen, joka lähtee taisteluun, saa kaksinkertaisen osuuden. Jokaisen tänään kuolevan miehen perheelle taataan vauraus seuraavan sukupolven ajaksi.»

Miehet seisovat hiljaa. Ilma oli kuumaa ja liikkumatonta.

»Ja siitä, joka tuo minulle petturin elävänä, tulee rikkaampi kuin keisarikaan osaisi unelmoida», hän sanoi lopuksi.

Miehet hurrasivat kovalla äänellä ja hokivat rouva Chingin nimeä mieli ja ruumis valmiina taistoon.

»Menkää», rouva Ching sanoi. »Ottakaa se, mikä teille kuuluu.»

Kuusikymmentäneljä miestä kipusi tikkaita alas neljään veneeseen. Chingin muilta laivoilta laskettiin vesille yhteensä kahdeksan venettä. Kussakin veneessä puolet miehistä souti, puolet seisoi valmiina taisteluun joko aseistautuneina tai pidellen tikkaita ja entraushakoja valmiina heitettäväksi ylös laivaan.

Jun katseli laivaveneitä, kun ne ylittivät riutan ja lähestyivät soutajien käsivarsien voimalla. Kaksitoista venettä. Ehkä satakahdeksankymmentä miestä. Hänellä oli vain seitsemänkymmentäviisi. Hän seisoikin kuitenkin kelluvan linnoituksen kannella.

»Ovat tulossa!» hän huusi. »Valmiina!»

Varoitushuutoja kajahteli keulasta perään. Junin miehiä kuhi si džonkin yläkannella monenlaisia aseita kantaen. Ensimmäinen ryhmä asettui kaiteen ääreen jalkajousien ja muskettien kanssa. Sen takana seisoikin muita ryhmiä valmiina täyttämään riviin syntyvät aukot. He avasivat tulen heti kun lähestyivät veneet saapuivat kantaman päähän.

Musketit olivat miltä tahansa etäisyydeltä epätarkkoja, eikä niillä saanut aikaan paljon muuta kuin pamahduksen ja savua. Sen sijaan jalkajouset olivat tappavia. Ensimmäinen nuolikuuro puhkoi useita miehiä ensimmäisissä veneissä. Moni soutaja sai nuolen selkäänsä. He lyyhistyivät eteenpäin vääntelehtien kivusta. Kah-ta tikkaita pitelevää miestä osui rintaan, ja he horjahtivat veteen.

Seuraavassa veneessä monen alaraajaan osui nuoli, joka nau-litsi miehet pohjalankkuihin. He parkuivat tuskasta, mutta lai-vue eteni.

Koska etummaisten veneiden miesvoima oli heikentynyt, seu-raavien miehet avasivat tulen kaukaa toivoen saavansa Junin miehet pysymään matalana.

Jun kumartui musketinkuulien suhahdellessa yli, mutta tuos-sa vastatulituksessa oli enemmän ääntä ja vimmaa kuin vaaraa. Veneiden keinahtelun ja tuliaseiden epätarkkuuden vuoksi lyy-yyjä lensi sattumanvaraisena kuurona, joka meni ohi osumatta yhteenkään laivamieheen.

Seuraavat yhteislaukaukset olivat tehokkaampia, ja hetken vastapuolet tulittivat toisiaan menettäen kumpikin miehiä.

Meneillään oli väsytystaistelu, jossa Junin miehet olivat voitol-la, mutta Chingin miehet lähestyivät joka sekunti. Pian he saar-

toivat *Silkkilohikäärmeen*, ja silloin puolet veneistä oli tarttuma-etäisyydellä siitä.

»Hajottavat joukon», Jun huikkasi. Paapuurin puolelle sourettiin useita veneitä. Muut suuntasivat keulaan. »Aikovat käydä kimppuun joka suunnalta. Levittääkö puolustus.»

Puolustajat levittäytyivät ja yrittivät suojata laivaa yhtä aikaa joka suunnasta ankaran taistelun jatkuessa.

»Kykymme keskittää tuli on vaarantunut pahasti», kapteeni sanoi.

Jun otti piilukkoisen pistoolinsa ja viritti sen. »Heidän täytyy vielä päästä kannelle.»

Se tehtävä oli jo pantu alulle. Entraushaat oli heitetty paapuurin puolelle, tyyrpuurissa laittaa vasten roikkui huteria tikkaita.

»Työntäkää heidät takaisin», kapteeni käski.

Junin miehet hyökkäsivät kirveiden kanssa, kohottelivat niitä korkealle ja löivät rajuja iskuja. Heidän kohteinaan eivät olleet miehet, vaan koukut ja köydet. Terät katkoivat köysiä ja upposivat laivan maalattuun puukaiteeseen.

Aluksen vastalaidalla tikkaita työnnettiin pitkillä sauvoilla loitolle, kunnes painovoima vei voiton ja kiipeävät miehet putosivat mereen.

Merirosvot hyökkäsivät samalla kun nuolet, tuliaseet ja jopa keihäät suojasivat rynnäkköä ja estivät Junin miehiä laskeutumasta köysiä pitkin alas. Kutakin katkaistua entraushaan köyttä ja joksaisia kaadettuja tikkaita kohti Jun menetti puolustajan tai jopa pari kolme. Ja rouva Chingin miehiä tuli edelleen.

Lisää entraushakoja heitettiin ylös, ja ensimmäiset hyökkääjät pääsivät kannelle. He olivat miehistä pienikokoisimpia, tunnettuja nopeina kiipeäjinä. He syöksyivät ylös laivan jadenvihreää kylkeä ja loikkasivat laidan yli kannelle, laukoivat pistooleja ja hui-toivat miekoilla hurjasti kaikkea lähellä olevaa.

Jun oli odottanut juuri sellaista hyökkäystä ja tiennyt, että miesten ensimmäinen aalto kiipesi usein paljain jaloin, koska se oli

nopeampaa ja antoi paremman pidon. Siksi hän oli peittänyt kannen väännettyillä metallipiikeillä, jotka lävistäisivät miesten jalkapohjat, kun he hyppäisivät laidan takaa.

Ching Shih tunsikin kuitenkin kaikki metkut. Hänen miehillään oli paksut jalkineet. Piikit eivät hidastaneet heitä ollenkaan. He ryntäsivät eteenpäin pidellen käsissään lyhyitä miekkoja ja tikareita.

Jun ampui yhtä heistä pistoolillaan, jolloin tämä kaatui kannelle rinta verisenä. Seuraavan tulijan kaatoi jalkajousi. Ja kapteeni surmasi kolmannen miekallaan. Heidän takaansa kiipesi kuitenkin muita. Laivan kumpikin kylki oli jo vaarassa, ja kourallinen Chingin miehiä oli noussut kannelle lähellä keulaa, joka oli veden tuntumassa ja helpoimmin saavutettavissa.

Taistelu muuttui kamppailuksi mies miestä vastaan. Pistoolin saattoi laukaista muttei ladata uudelleen. Musketit olivat muuten hyödyttömiä paitsi lyömäaseina, joilla saattoi torjua miekaniskun tai halkaista hyökkääjän kallon.

Junin miehet joutuivat perääntymään kaikilta suunnilta, sillä heitä työnnettiin vääjäämättä pois kaiteen luota kohti korkeaa peräkantta, missä olisi heidän viimeinen asemansa.

Seuraava jalkajousien nuolikuuro harvensi hyökkääjien joukkoa, mutta köysiä ja tikkaita pitkin heitä nousi kaiken aikaa lisää.

»Haluvat tyhjentää veneensä viimeiseen mieheen», kapteeni huusi.

Jun järkyttyi, mutta kapteeni oli oikeassa. Perän suunnalla näkyi useita ajelehtivia veneitä, joissa ei ollut jäljellä kuin haavoittuneita ja kuolleita.

»Kahteen linjaan», Jun huusi.

Miehistö totteli käskyä, mutta linjat eivät pitäneet kauan. Vielä olossa olevat joutuivat luopumaan veren peittämästä kansialasta ja perääntymään edelleen.

He vetäytyivät portaita pitkin peräkastellin päälle. Alle kolmekymmentä miestä selviytyi sinne; heitä lähestyi kaksinkertainen määrä.

Ching Shihin merirosvot kokoontuivat viimeiseen hyökkäykseen ja ryntäsivät ylös portaita. He etenivät tiiviisti rinnakkain miesten ja miekkojen seinämänä. Viime hetkellä Jun huusi keuhkojensa täydeltä käskyn.

Miehet hyppäsivät kastellista alas kannelle ja paljastivat neljä kanuunaa ja saman verran hakapysyjä, jotka seisovivat valmiina alustoillaan. Niitä ei ollut suunnattu ulkoapäin mereltä saapuvaa hyökkäystä vastaan, vaan alaspäin sisäpuolelle. Niiden ammottavat suut osoittivat portaisiin, jotka olivat tupaten täynnä merirosvoja.

Kanuunat jyrähtivät korviahuumaavasti mustan ruudin voimalla. Ääni oli niin kova, että yksin se olisi riittänyt kaatamaan kenet tahansa kannelle, mutta tuhon aiheuttivat ammuksiset.

Sileäputkiset kanuunanpiiput oli täytetty ketjuilla, katkenneilla terillä ja muilla metallin- ja lasinsirpaleilla. Niistä syntyi hyökkääjiä kohti viuhuva ryöppy. Lentäessään se levisi, ketjut kiepuivat ympäri ja lasi ja metalli vaikuttivat kuin sata yhtä aikaa laukaistua musketinkuulaa.

Hyökkäävä joukko hupeni silmänräpäyksessä puoleen. Eloonjääneistä puolet oli haavoittuneita. Ehjiksi jääneetkin perääntyivät järkyttyneinä ja epäuskoisina.

Seuraavaksi laukaistiin käännettävät hakapysytsyt. Ne eivät olleet yhtä tappavia ja tuhoavia, mutta sen verran tehokkaita, että merirosvojen voima heikkeni edelleen.

»Tehkää heistä loppu», Jun huusi.

Kapteeni syöksyi eteenpäin miekka koholla. Miehistön elossa olevat jäsenet hyökkäsivät hänen rinnallaan ja hakkasivat ja pistivät raivokkaasti.

Jun seisoi paikoillaan ja hekumoi mestarillisella tempullaan. Viivyttämällä parhaiden aseidensa käyttämistä siihen saakka,

kunnes rouva Chingin soturit olivat kokoontuneet rykelmäksi, hän oli teurastanut heidät yhdellä iskulla.

Hänen miestensä käydessä vastahyökkäykseen rouva Chingin merirosvot työnnettiin pois laivasta ja pakotettiin sukeltamaan laidan yli lahden veteen. Jotkut lähtivät uimaan turvaan saarelle, muut kohti ajelehtivia veneitä tai jopa niiden takana olevaa riutaa.

Jun ryntäsi peräkaiteen luo ja osoitti savun halki yhtä etäännyistä veneistä. »Kääntäkää kanuunat», hän huusi. »Tuhotkaa veneet, jotta ne eivät voi hyökätä uudestaan.»

Kaksi miestä alkoi kääntää kanuunoita. Kolmas sulloi niiden piippuun ruutia ja kiinteitä ammuksia. Mutta ennen kuin he ehtivät syyttää lankaa, kuului korviahuumaava räjähdys. Se järisytti lahtea kovemmin kuin kanuunanlaukaus, ukkosenjyrähdys tai mikään muukaan Junin koskaan kuulema tai tuntema ääni.

Iskuaalto kaatoi Junin kannelle, paiskasi useita miehiä mereen ja katkaisi kahtia yhden mastoista. Itse *Silkkihikäärme* tärähti, kallistui ja uhkasi kaatua.

Maatessaan kasvoillaan kansilankuilla Jun tunsu lämmön leyhyvän takaraivollaan. Kuuman ilman aalto poltti sieraimia ja sai silmät kuivumaan. Hän kierähti selälleen pelätessään syttyneensä palamaan ja yritti hädissään sammuttaa kuviteltuja liekkejä.

Jun ei palanut, vaan häntä piiskasi sataviisikymmentäasteinen tuuli, ja hänen päälleen ropisi taivaalta viuhuvia pikkukiviä. Kohottaessaan katseensa hän näki auringon katoavan tummaan pilveen.

Vasta silloin hän ymmärsi. Vuori oli hajonnut, vulkaaninen räjähdys oli jauhanut sen ylimmän kolmanneksen kappaleiksi. Kohti korkeuksia työntyi tuhkan muodostama sienipilvi. Talon kokoiset kivenjätkäleet lensivät ilman halki kuin linnut. Niiden rinnalla vuorelta kohosi puita ja pensaita, joista suurin osa paloi. Ilmaan syntynyttä kurimusta halkoivat staattisen sähkön aiheuttamat salammat.

»Jumalani», Jun kuiskasi.

Taistelu lakkasi. Sillä ei enää ollut väliä, ei myöskään aarteella. Jokaisen mielen valtasi vain yksi ajatus: piti päästä pois saaren läheltä, tai vaihtoehtona olisi kuolla.

»Purjeet auki», Jun huusi. »Ankkuriköysi poikki.»

Miehet ryntäsivät töihin. Riutan vastakkaisella puolella punalippuiset laivat irtautuivat asemistaan ja jättivät veden varassa olevat toverinsa varmaan tuhoon.

Lahden veteen alkoi putoilla järkäleitä ja kivenmurikoita, joiden nostattamat valkoiset vesitornit kastelivat laivan ja kaikki sen kannella olevat.

Kun ankkuri oli irti ja tuuli tarttui jäljellä oleviin purjeisiin, laiva lähti liikkeelle.

Ilmasta alkoi sataa tuhkaa, joka peitti kannen valkoiseen lumeen. Katsoessaan taaksepäin Jun tajusi olevan silkkää onnea, että he olivat yhä elossa. Räjähdyks oli keskittynyt saaren vastakkaiselle puolelle. Sen purkaus oli suuntautunut itään, avomerelle, pois päin lahdelta. Tuhkaa ja hohkakiveä levisi entistä laajemmalle, mutta lakkaamaton pasaati työnsi myös niiden pilveä itään. Jopa *Silkkilohikäärme* lisäsi vauhtia nopeammin kuin Jun oli kuvitellut.

»Ehkä *Lohikäärme* on meille edelleen suosiollinen», Jun sanoi.

Toiseen jalkaan haavoittunut, ontuva kapteeni pudisti päätään. »Lahti tyhjenee», hän sanoi.

Jun tuijotti ilmasta laskeutuvan tuhkan läpi. Lahden vedestä työntyivät esiin koralleja kuin hampaita, joista tipahteli vettä. Näkyviin tuli märkiä hiekkakaistaleita, joiden väliin jäi epätoivoisten kalojen täyttämiä lammikoita.

»Mitä tapahtuu?» hän kysyi.

»Saari nousee», kapteeni sanoi. »Purkaus ei ole vielä lakanut.»

Laiva kirskautti raastavasti karille, ja rungon lankut murtuivat riuttaa vasten.

Alus asettui jäljelle jääneeseen veteen, vajosi alaspäin ja kallistui kuin sitä olisi kiskottu nousuveden aikaan hiekkarannalle.

Uusi järjestys iski, ja kammioon saaren alle kertyneet kaasut ja magma vapautuivat kertaheitolla.

Huipun jäännökset hajosivat. Maa romahti laivan alla, ja meri syöksyi takaisin. Täsmälleen samalla hetkellä vuoren jäännöksiä pitkin alkoi virrata tulta, tuhkaa ja liejua. Nuo ryöpyt törmäsivät toisiinsa uppoavan laivan yläpuolella, pamahtivat yhteen kuin kaksi jättiläiskättä ja pyyhkivät *Silkkilohikäärmeen* pois näkyvistä ja historiasta.

1

SATAKUUSIKYMMENTÄ KILOMETRIÄ TAIWANISTA KOILLISEEN NYKYHETKI

Canberra Swift purjehti yössä kohti Taiwanin pohjoispuolta. Se oli keskikokoinen rahtialus, jossa oli korkea keskivyöhyke ja etupuolisko peittävä aerodynaaminen kuori. Laivan keskiosan kohdalla kuoresta kohosi komentosilta, kun taas perän puolella törrötti jyrkässä kulmassa taaksepäin kaksi savupiippua.

Eräs johtava merenkulkulehti oli moittinut laivaa rumaksi ja lohkaissut, että se oli japanilaisen luotijunan ja autolautan yhdessä hankkima lapsi. Outoon muotoiluun oli kuitenkin syynsä.

Laiva oli suunniteltu tavallista kookkaamman lastin kuljettamiseen ro-ro-periaatteella, paljolti samaan tapaan kuin autolautalla. Rahtitavara ja laitteet lastattiin alukseen perästä pitkin ramppia, joka oli niin leveä, että sisälle pääsi ajamaan kuudella kaistalla. Rahti pysäköitiin tai varastoitiin yhtenäiseen tilaan, joka ulottui koko pääkannen mitalle perästä keulaan. Määränpäässä rahti yksinkertaisesti ajettiin ramppia pitkin ulos laivan keulasta.

Kokonsa, muotonsa ja nopeutensa vuoksi *Swiftiä* oli käytetty kaikenlaisiin kuljetuksiin isojen lentokoneiden rungoista aina

rakettien osiin ja jopa ydinjätteisiin, joita pidettiin sinetöidyissä, lyijypäällysteisissä säiliöissä. Sodan syttymisen varalta tehdyn optiosopimuksen perusteella se oli velvoitettu kuljettamaan isokoista kalustoa lähelle mitä tahansa taistelualuetta.

Sellaiset tehtävät lankesivat *Swiftille* paitsi siksi, että se oli suunniteltu kuljettamaan ainutlaatuista rahtia, myös siksi, että se oli nimensä mukaisesti yksi nopeimmista koskaan rakennetuista rahtilaivoista. Se pystyi kiihdyttämään lyhyeksi aikaa neljänkymmenen solmun nopeuteen ja ajamaan koko päivän kolmenkymmenenviiden solmun nopeudella. Sillä kykeni ylittämään Tyynen valtameren seitsemässä päivässä, mikä oli kolmasosa tavallisen konttialuksen matka-ajasta.

Swiftin kapteeni seisoi komentosillalla ja katseli tutkaa. Yhtään alusta ei ollut riittävän lähellä aiheuttaakseen erityistä huolta. »Täyttä vauhtia eteenpäin», hän käski. »Alaskasta laskeutuu Kanadan rannikkoa pitkin myrsky, ja haluaisin todella ehtiä ennen sitä San Franciscon lahdelle.»

Ruorimies noudatti käskyä, käytti edessään olevaa tiekonekonsolia ja antoi kaasuturbiinikoneille käskyn käyttää maksimivoimaa.

Konehuoneen vastattua kapteeni oli tyytyväinen. Hän kääntyi yliperämies Crawfordin puoleen. »Ota laiva komentoosi. Olen hytissäni, jos tarvitset minua.»

Kapteenin tehdessä lähtöä Crawford nyökkäsi. Hän asettui komentotuoliin ja odotti rauhallista yötä *Swiftin* nopeuden kasvassa.

Teng Kung-lu, jonka hänen miehensä tunsivat nimellä Lucas, riippui *Swiftin* kyljessä magneettisten käsi- ja polvityynyjen varassa, eikä hän suinkaan ollut nopeuden kasvamisesta yhtä mielissään kuin Crawford. Häntä paikoillaan pitävä sähkömagneettinen voima oli kohtalaisen suuri, mutta kiihtynyt nopeus voimisti imua, joka uhkasi irrottaa magneettien otteen.

»Jälleen kerran silkkaa tykitystä.»

— RED CARPET CRASH

Läntisellä Tyynellämerellä katoaa jäljettömiin rahtialus, jonka lastina on huippusalaisia supertietokoneita. NUMan Kurt Austin ja Joe Zavala kutsutaan auttamaan uponneeksi epäilyn laivan etsinnässä. Pian käy ilmi, että tapaus on osa suurempaa petosten verkkoa, jossa kaksi rikollisliigaa havittelee mittaamattoman arvokkaita tietokoneita haltuunsa.

Samaan aikaan Hongkongissa Austinin ja Zavalan kollega, sukellus-spesialisti Yan-li, joutuu mukaan rikolliseen juoneen. Hänen on etsittävä ja saatettava tietokoneet mafiapomon haltuun – perheensä hengen uhalla.

Pian Tyynellämerellä on käynnissä tappava kilpajuoksu kadonneen aarteen luo. Löytäjälle on luvassa maailman tietoliikenteen herruus.

9 789510 506035

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50603-5